

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ 'ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ'
κ. ΑΧΙΛΛΕΑ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ**

Κύριε πρόεδρε της Δημοκρατίας,
Κυρίες και κύριοι,

Σας ευχαριστώ που είσαστε κοντά μας, σε αυτή την εκδήλωση για τα δεκαπέντε χρόνια από το θάνατο του Κωνσταντίνου Καραμανλή, για να αποτιμήσουμε όλοι μας φόρο τιμής στην μνήμη του.

Δεν έχω κάτι να προσθέσω στα όσα είπαν ο κ. Πρωθυπουργός και οι αρχηγοί των κομμάτων που ήδη μίλησαν για τον Καραμανλή, καθώς και σε όσα θα ακουστούν από τους διακεκριμένους ομιλητές που θα ακολουθήσουν. Εγώ θα ήθελα να περιοριστώ σε δυο προσωπικά λόγια για την πορεία του Καραμανλή στο δημόσιο βίο της χώρας. Αξίζει να αναλογισθούμε πώς ήταν η Ελλάδα όταν ξεκίνησε ο Καραμανλής την πολιτική του σταδιοδρομία και πώς την παρέδωσε.

Ο Καραμανλής μεγάλωσε και ανδρώθηκε σε μια πολύ δύσκολη εποχή. Έζησε την ιδιαίτερη πατρίδα του, τη Μακεδονία, σκλαβωμένη. Νεαρός, είδε στο σπίτι του να μπαίνουν Τούρκοι και Βούλγαροι και να απειλούν την οικογένειά του. Γνώρισε από πρώτο χέρι τον πόνο ενός ολόκληρου λαού, μέσα από το διχασμό, τις αδελφοκτόνες συγκρούσεις, αλλά και την πείνα, την ανέχεια, την αδικία. Γύρισε τα χωριά της Μακεδονίας και έζησε με τους ανθρώπους του σκληρού μόχθου, παλεύοντας κι εκείνος να ζήσει την οικογένειά του.

Κι έτσι, μια μέρα, το 1935, πήρε τη μεγάλη του απόφαση: να αφοσιωθεί στο λαό του για να αλλάξει τη μοίρα του τόπου του, της πατρίδας μας. Ξεκίνησε το δικό του αγώνα μόνος, χωρίς να τον γνωρίζει ή να τον στηρίζει κανείς, να παλέψει με όλες του τις δυνάμεις για την Ελλάδα. Από εκείνη την ημέρα του 1935 που κατέβηκε για πρώτη φορά υποψήφιος, αντίθετα σε ότι έλεγαν η λογική, η οικογένειά του και οι φίλοι του, μέχρι την ημέρα που εγκατέλειπε οριστικά το προεδρικό μέγαρο, τον Μάρτιο του 1995, πέρασαν ακριβώς εξήντα χρόνια.

Σ' αυτά τα χρόνια, η Ελλάδα έζησε πόλεμο, κατοχή, εμφύλιο, πολιτική ανωμαλία. Όμως, ο Καραμανλής, τελικά τα κατάφερε: άλλαξε την Ελλάδα. Πάντοτε, ο Καραμανλής ένωνε, ποτέ δεν δίχαζε. Σε καιρούς πολύ δύσκολους, διάλεγε τους καλύτερους για να προχωρήσει, χωρίς ποτέ του να κοιτάζει πού ανήκαν πολιτικά, αν τον ψήφιζαν ή όχι. Για τον Καραμανλή δεν υπήρχαν κομματικές γραμμές. Υπήρχε εθνικό καθήκον.

Όσο κι αν πολεμήθηκε, απ' όπου κι αν πολεμήθηκε, δεν σταμάτησε ούτε μία μέρα να παλεύει γι' αυτόν τον τόπο, ακόμα και στις πιο δύσκολες ώρες του, στην έρημο μιας φοβερής εντεκάχρονης αυτοεξορίας. Η Ελλάδα που παρέδωσε στους επιγόνους του δεν ήταν πια εκείνος ο ρημαγμένος, διχασμένος και εξαρτημένος τόπος, αλλά μια χώρα ευρωπαϊκή, δημοκρατική, σύγχρονη, υπερήφανη, πλουσιότερη από ποτέ, αντάξια της μεγάλης ιστορίας της.

Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν από το θάνατό του. Σήμερα, ολόκληρη η Ελλάδα αναγνωρίζει, περισσότερο από ποτέ, την προσφορά αυτού του μεγάλου Έλληνα στην πατρίδα και το λαό

της. Δυστυχώς όμως, έπρεπε να φτάσουμε εδώ που φτάσαμε για να καταλάβουν πια όλοι οι Έλληνες, ακόμα και εκείνοι που άδικα και επιπόλαια τον πολέμησαν, τι σήμαιναν αυτός ο αγώνας κι αυτή η προσφορά του Καραμανλή. Όμως, ακριβώς τώρα, στα δύσκολα, μπορεί αυτός ο τόπος ακόμα να κερδίσει από τις παρακαταθήκες του.

Ο Καραμανλής, αν ζούσε σήμερα, δεν θα ήθελε να βάλει η Ελλάδα το κεφάλι κάτω. Θα ήθελε να παλαίψει ενωμένη και να προχωρήσει. Να αγωνιστεί, να δημιουργήσει και να τα καταφέρει. Χωρίς περιττές και επιζήμιες αντιπαλότητες. Με ομόνοια και με αποφασιστικότητα. Και έτσι νομίζω πρέπει να ερμηνεύσουμε και το μήνυμα της σημερινής εκδήλωσης.

Ας κρατήσουμε αυτό το μήνυμα δύναμης και αισιοδοξίας από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή. Αυτό του πρέπει κι αυτό θα επιθυμούσε.

Ευχαριστώ τον κ.Μάνο, τους συνεργάτες του και το Μέγαρο Μουσικής για την προσφορά και συνεργασία στην εκδήλωση αυτή.

Σας ευχαριστώ.